

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortset fra No. 52.)

„Jeg har selv opdaget det ved et Tilfælde,“ beroligede Dolores' blege, modige Stemme hendes Moder. „Jeg var i Gaar i Parken. Fru Darmond havde indbudt mig til en Kjøretur, hun visste og nævnte mig de forbløffende berømte og højstaaende Personligheder, og blandt dem var ogsaa Lady Glenmorris.“

Denne smønde smertelig og forsøgte at unddrage sig de hjertegnende Arme, som hun slængede sig saa meget fastere om hende.

„Jeg troede, det var en Fejltagelse,“ fortalte Dolores sagte videre, „og gif derfor om Aftenen, efter at jeg havde set efter i Meddelingsbøgerne, med Elisebeth til Grosvenor-Square. Det var mørkt og regnede; men vi fandt dog Lady Glenmorris' Hus. Da der ikke var rullet ned, kunde vi se ind i det klart oplyste Værelse. Jeg saa Lady Glenmorris i rig Selskabsdragt, saa hendes Søn og senere hendes Ægtefælle.“

Lady Glenmorris skjulte dybt sulkende sit Ansigt i sin Datters mørke Fletninger.

„Medens vi endnu stod uden for Huset, kom Melcombe, der var borte til Middag i Nabolaget, tilfældigvis forbi, gjenkjendte mig med Forbauselse og overbevisede sig straks om, at jeg havde opdaget den Hemmelighed, han allerede længe havde kjendt. — Jeg fortaar alt, Moder, og elsker dig af hele mit Hjerte og hele min Sjæl.“

Efter en længere Tausch begyndte Lady Glenmorris endelig:

„Det er en Velgjerning for mig, Dolores, at du nu kjender en Del af min sørgelige Historie. Jeg vilde ikke lægge noget af min Byrde over paa dig, men jeg sæler mig ofte fristet til at indvie dig i de trostesløse Antagende. Du aner dem kun til Dels. Har Melcombe fortalt dig, hvorledes det gif til at jeg ægte Lord Glenmorris?“

„Han har fortalt mig, at en rig Ent: havde adopteret dig, og at du efter hendes Død havde ægtet Lord Glenmorris.“

„Saaledes forholder det sig. Da jeg i den Nat, da jeg havde overgivet dig til min Moder, flygtede ned ad Westminster-Street, vandrede jeg beständig videre; idet jeg gif over en Gade, faldte en Drosche mig omkring. Damen, der sad i den, var en Fru Galthorpe. Hun lod mig tage op, bragte mig til sin Værelse og plejede mig. Det traf sig saa heldig, at jeg lignede hendes eneste Datter, som hun havde forfulgt og som var død bort fra hende. Da jeg var kommen mig igen, havde hun faaet mig saa kjer, at hun antog mig i Barns Sted. Vi rejste meget omkring i Udlandet, indtil vi endelig slog os til Ro i Florens. Man kjendte mig der kun som Fruen Galthorpe, feterede mig som den rige Arving, og mange bejlede til min Haand. Men jeg var ved mine sørgelige Erfaringer bleven forbitret paa alle Mænd og havde ingen Lyft til et nyt Ægteskab, skjønt jeg følte mig fri og berettiget dertil. — Da mødte jeg for første Gang Lord Glenmorris. — Hendes Stemme svigtede hende.“

„Og du elskede ham, Moder?“

„Jeg elskede ham, som jeg aldrig havde elsket Osvald Keith; jeg elskede ham med et Kvindehjertes fulde Styrke! Min barnlige Kjærlighed til Keith havde kun været forbigaaende; men dette var en mægtig Lidenskab. — Vi syntes som stæbe for hinanden, havde samme Meninger, samme Smag. Vi sværmede for de samme Bøger, for den samme Musik, de samme Malerier og Egne! — Men trods min Kjærlighed afviste jeg flere Gange hans Bøjen, fordi Mindet om min Fortid forfulgte mig. Fru Galthorpe, der kjendte min Skjæbne, forsøgte beständig igen at overvinde mine Skrupler, idet hun foreskillede mig, at jeg vel havde fejlet af barnlig Uerfarenhed, men at jeg ikke havde begaaet nogen Uret, og at mit Liv ikke behøvede at være ensomt for andres Samvittighedsløsheds Skyld. — Hun formaaede ikke saa let at overbevise mig; jeg modstod hendes Bønner til hun laa paa sin Døds seng. Som sit sidste Ønske forlangte hun det Løfte af mig, at jeg skulde tage Lord Glenmorris, hvis han igjen nærmede sig til mig. Efter hendes Død sølte jeg mig saa forladt og ensomt, at det faldt mig let at inblæse mit givne Ord, da Lord Glenmorris endnu en Gang bejlede til mig. Jeg gav ham mit Ja, og vi blev gifte.“

„Og du har aldrig fortalt ham om din Ungdoms sørgelige Erfaringer?“

„Nej, jeg har aldrig talt om dem. Jeg beroligede min Samvittighed med den Tanke, at jeg havde fejlet uden mit Vidende, at jeg senere en Gang vilde tilstaa ham alt. — Jeg var saa sikker paa, at min Hemmelighed var godt gjemt, frygtede ingen Meddelelse. Jeg tog fejl; intet forbliver skjult, og Uansvarlighed hæver sig tidligere eller senere! — O, Dolores, kunde jeg blot endnu en Gang kalde de forløbne Aar tilbage, vilde jeg handle ganske anderledes.“

„Aner Vorden da endnu beständig stet intet af Sandheden?“

„Nej, Gud være lovet! Men han har opdaget, at jeg skjuler noget for ham, og siden den Tid er Jorden vejet fra os. — Han er stolt og sintfølende — hvis han fik at vide, hvad jeg har været, vilde hans Kjærlighed til mig ubstulkes, vilde han forstøbe mig, lade sig stille fra mig. — Gifford Melcombe, der havde været Osvald Keiths Ven, besøgte os ofte i vor Villa paa St. Johns Wood. Da han kjender mit Fortid, er jeg i hans Magt.“

„Jeg ved det af hans egen Mund.“

„Melcombe har sagt dig det. Truede han med, at han vilde forraade mig? Jeg begynder at blive bange for ham. Jeg vilde kjede hans Tausch med Penge, men han viste mit Tilbud tilbage. — Skulde jeg ikke tage Hensyn til de mig saa dyrebare Bøjener, saa vilde jeg sige til ham, han kunde gjøre et Værelse. Selv min Unbergang vilde synes mig en Befrielse fra de sidste Ugers skrækkelige Angst. — Dig vilde min Unbergang ikke berøre, Dolores. Jeg elsker dig saa højt, mit Barn, har altid elsket dig og holdt mig kun borte fra dig,

fordi jeg troede du var hos min Moder og ikke vilde fortælle hende ved Synet af mig. — Siden jeg har fundet dig, og Jorden for at blive opdaget tykker mig nærmere og nærmere, har jeg ofte tænkt paa, at jeg, hvis det værste skulde indtræffe, vilde vandre ud med dig eller skjule mig med dig paa et fra hele Verden afsluttet liggende Sted. Vi vilde være alt for hinanden og kun leve for hinanden. Vi vilde let kunne finde et Tilflugtssted, da jeg har arvet Fru Galthorpes Formue.“

„Ja, jo,“ afbrød Dolores hende ivrig. „O, Moder, kunne vi ikke gjøre, som du siger?“

For den unge Pige var det en henrykkende Tanke at kunne flygte bort fra alle disse Trængsler.

Lady Glenmorris sukede igjen og svarede:

„Ja, min kære, vi kunde gjøre det, men for hvilken høj Pris! — Jeg elsker min Ægtefælle; skal jeg, kan jeg bære det, at hans Kjærlighed forvandler sig til Foragt, — kan jeg, som han betroe dit Navns Ære bedække det med Skændsel? Skal han, den ædle, ved mig blive en Gjenstand for Spot og Foragt? — Og saa hans Søn, vort Barn! — Skal den lille Dreng vokse op for at forbanne sin Moders Navn? — Skal han anfse mig for sit og forvorpen, skal han være tilbage for Erindringen om sin Moder? — Dig min førstfødte elsker jeg høiere, fordi du er Ofret for en grusom Uretfærdighed; men ogsaa han er mig som mit Barn kjer og dyrebart, og jeg kunde ikke taale, at han en Gang foragtede mig. — Hvor hen jeg ogsaa vilde flygte, Dolores, overalt vilde man tale om Skilsmiseprocessen, og fra min Anger og min Samvittighed kunde jeg dog ikke flygte bort.“

„Moder, kunde du da ikke endnu tilstaa Lord Glenmorris alt og betro dig til hans Gudelighed?“

„Han vilde aldrig tilgive mig, at jeg ægtede ham trods min Fortid. — Min Død vilde være den bedste Løsning; Gifford Melcombe vilde vel nok betænke sig, inden han uden Rette beskæmmede mig i min Grav. Jeg vilde bønfaale om Døden som en Befrier, hvis den ikke igjen vilde gjøre dig forældreløs, mit Barn.“

Dolores tøvede med at svare. Hendes Moders Sjæle-kamp rystede hende mægtig, opblænde hendes kjærlige, modige Sjæl til den højeste Selvopofrelse. Med sagte, brudt Stemme sagde hun endelig:

„Moder, der gives endnu en anden Udvej for, men ogsaa kan den ene.“

„Nævne Melcombe den for dig?“

„Ja, Moder. Kun fra han truer Jorden dig, thi kun ham alene kjender din Hemmelighed. Han lover evig Tausch, naar — naar jeg gifter mig med ham.“

„Men du elsker ikke ham, men derimod Sir Basil Nugent.“

„Ja; men jeg kan aldrig blive hans Hustru! — Jeg har kun et Liv, hvorfor skulde jeg ikke ofre det for at bevare tre dyrebare Liv for Skændsel og Sorg.“

„Hvor kan jeg tage imod dit Offer, da Melcombeer dig imod?“

„Maaske lærer jeg at elske ham. Dette Ægteskab kan ikke gjøre mig lykkelig, fordi det giver mig den Bevidsthed, at jeg gjør andre lykkelige dermed.“

„Men Dolores —“

„Ikke et Ord mere, Moder; lad mig handle, som jeg anser det for rigtigst.“

Med Beundring saa Moderen paa sit højhjærtede, heltemodige Barn med det magre Ansigt med en Engels lyfende Øjne og forklarede Udtrykt. Lady Glenmorris' Hjerte kjæmpede Moderskjærligheden med den naaløse Glæde over Befrielsen fra et Nød.

„Vil dette Ægteskab ikke gjøre dig lykkelig? Naar du nærer Mobbelydighed mod Melcombe, kan jeg ikke tage imod dit Offer, ikle give min Indvillighed.“

„Naar jeg ægter ham,“ svarede Dolores med et muntert Smil, der skjulte hendes bitre Sjælekaal, „kan jeg ofte være sammen med dig, Moder, uden at Lord Glenmorris finder vort Venkab paaafaldende eller fatter Mistanke. Jeg kunde besøge dig i Ugevis, og du kunde ogsaa komme til mig paa længere Tid. Jeg kunde da ogsaa gjense Grev Sankt Maur, som jeg holder saa meget af, kunde forskjønne hans gamle Dage, uden at han anede, at jeg var hans Barnebarn. Der vilde endnu blomstre mange Glæder for mig, som du ser —“

„Men Sir Basil?“

„Vor Herre vil trøste ham,“ svarede den unge Pige med blød Stemme. „Det længste Liv her paa Jorden er dog kun kort, Moder. Basil vil en Gang saa Sandheden at vide og glæde sig over, at jeg har handlet rigtig.“

Lady Glenmorris omsaandede sin Datter lidenskabelig. En høj Vrefrygt opfyldte hende for denne unge Sjæl, der saa tappert tog det tunge Kors paa sig. Hun vandrede sig beständig igjen ved at modtage Ofret, talte paa ny planløst om en Flugt; men Dolores' rolige Fasthed overmandet endelig hendes Modstræben, tvang hende til Underkastelse. Lady Glenmorris gav sit Samtykke uden at ane at hendes Datter lige saa vel som hun ogsaa seto frygtede og affyede Melcombe.

„Men nu, allerbedste Moder, da vi nu have ordnet dette Antagende,“ sagde Dolores, „lad os saa lægge Planer for Fremtiden og fortæl mig noget om Lord Glenmorris og min lille Broder, om eders Hjem og eders Liv.“

Lady Glenmorris opfyldte dette Ønske, og denne aabne Udtalelse forenede de to endnu inderligere, styrkede Dolores' Forsæt at opføre sig for hendes Moders Lykke.

Moderen blev til ud paa Eftermiddagen hos sin Datter og formaaede næppe at rive sig løs, da Adskillens Time kom.

„Klokken er nu fem, og jeg maa derfor gaa, Dolores,“ sagde hun sultende. „Lord Glenmorris er i Morges tagen til Sussex og kommer ikke hjem før end Kl. syv. Jeg har ogsaa endnu Tid nok til at klæde mig om. Hvor vil jeg være glad, naar alle disse Hemmelighedsbæfere og Udflygter blive overflødige.“

Elisebeth hentede nu en Drosche, og Lady Glenmorris bemyndede den, til hun var i Nærheden af sit Hus, hvor hun sleg ud og tilbagelagde de saa Skridt til Fods. Hun sleg

op ad Marmortrinen og riu gæde lydelig. Portneren lukkede op, og hun ilede med lette Fjed op til sit Værelse. Sin kjædet Dust fra Drivhusplanter opfyldtes det hyggelige opvarmede Værelse med og Aftenens Skygger indhyllede alt i et vist hemmelighedsfuldt Halvmørke.

Zet Lady Glenmorris traadte over Dørtærskelen, faldt hendes Blik paa hendes Ægtefælles Skikkelse, der sad ubevægelig og alvorlig ved Kammen.

Hun blev heftig forstrækket. I flere Maaned, siden hin Nat, da han forgjæves havde forlangt en Tilstaaelse, havde han ikke igjen betraadt hendes private Værelser og kun talt med hende i en andens Nærværelse. Denne Hemmelighed var lige saa ubehagelig for ham som for hende. — Hvad betød hans Nærværelse her i Dag? Var dette Besøg et Tegns paa hans gjenopvaagende Tillid? Glæde forhaabninger sit hans Hustrus Hjerte til at banke hurtige.

„Du er kommen snart tilbage, Hugo,“ sagde Lady Glenmorris, idet hun lagde Hat og Shoal til Side. „Jeg ventede dig først med et senere Tog. Har du allerede været længe hjemme?“

„Jeg har slet ikke forladt Byen i Dag.“

Den unge Pige svandt fra Lady Glenmorris' Kinder.

„Du har ikke forladt Byen?“ gjentog hun.

„Jeg kom for sidig til Toget.“

Lady Glenmorris sank om paa den nærmeste Stol, medens Lørdet lodt sagte:

„Da jeg kom hjem, hørte jeg, at du var gaaet ud, jeg af lagde derfor nogle Besøg og spiste Frokost i Klubben. For en Time siden kom jeg tilbage, men du var endnu ikke kommen. Hvor har du været den hele Dag?“

Hvad skulde den under sin Ægtefælles Blik skjulende Hustru svare? Hun kunde i Dag ikke undskylde sig med Indkjøb; hun havde kun været i Rollingsham-Row og maatte tilstaa en Del af Sandheden.

„Jeg har tilbragt Dagen hos en Veninde,“ svarede hun.

„Hvem er den Dame?“

„Du kjender hende ikke, Hugo,“ svarede hun undvigende. „Det er en ung Pige, for hvem jeg interesserer mig levende; men du har endnu aldrig set hende.“

„Men hun har dog vel et Navn, hvorfor nævner du ikke det?“

„Fordi jeg ikke vil udspørge, som en Fange for Strankten,“ raabte Lady Glenmorris med pludselig Trods. „Da du mistror mig, Hugo, formaar jeg at forsvare mig. Det er unyttigt, at give dig videre Erklæringer, da du dog vilde tvivle paa dem.“

Vorden betragtede forskende sin Hustru, hans skarpe Blik syntes at vilde gennembore hendes Indre. Hendes Ophidselse og hendes Forvirring betræfede hans Mistante, at disse Forværelser hang sammen med den Hemmelighed, som trængte sig adskillende imellem dem.

„Du taler Sandhed, Valeria, naar du siger, at jeg mistror dig,“ svarede han efter en Pause. „Vor huslige Lykke er for længe siden flygtet bort, men jeg haabede at du vilde have holdt det Naavn i Ære, som jeg har givet dig. Jeg svarer dig om, at min Taalmodighed snart er til Ende, at jeg ikke længer formaar at udholde dette Liv suldt at Skinsygge og Toiel. Rægtur du mig fortrolighed og Tillid, som du skylder din Ægtefælle, da ser jeg mig nødsaget til at forlade England og forvise dig til Kings-Holm. Vi staa ved et Vendepunkt i vort Liv; du maa vælge imellem en aabenhjærtig Tilstaaelse eller Skilsmisse.“

Forgjæves ventede Vorden paa det forlangte Svar; da han intet fik forlod han Værelset med fast sammenbidte Læber.

Hans Skridt var forlangt hængende, og endnu beständig lod hans tilintetgjørende Ord i hans uslykkelige Hustrus Øren.

XLIV.

Løftet.

Da den gamle Elisebeth klokken seks satte Middagsmaden ind, blev hun slaaet over den Forandring, der var foregaaet med Dolores i de saa Timer. Ophidselsens Rødme var vegen fra hendes ungdommelige Kinder og havde givet Blads for en fygelig Blegghed. Maden forblev uberørt, og Dolores var et Billede paa Haabløshed og Sorg.

„Froken Dolly, De mangler sikkert frisk Luft og Afspændelse,“ sagde den gamle. I Deres Alder duer det ikke at sidde saa meget hjemme og arbejde. De skulde ud paa Landet og samle friske Kræfter, der er min Mening. De skulde gaa lidt ud i Aften; men De har desværre ikke en eneste Veninde, med hvem De kunde snakke lidt, ingen, der kunde tage Dem med til Koncert eller i Theatret. Det er meget sørgeligt, naar man er saa alene, Froken Dolly.“

„Jeg behøver jo ikke at blive hjemme,“ sagde Dolores hurtig. „Du har Ret, Elisebeth; jeg mangler frisk Luft og Bevægelse. Kom, lad os gaa lidt ud. Vi ville kjøre til Belgrave-Square; maaske kan jeg tilfældigvis saa Grev Sankt Maur at se, efter hvem jeg længes saa meget. Vil du gaa med mig?“

„Jeg gaar med Dem overalt, det ved De jo, Froken Dolly. Vi vil kjøre os at komme afsted. Naar vi endnu kommer for de spise til Middag, er der maaske ikke rullet ned endnu, og det er muligt, at vi kunne se den gamle Herre. Det er rigtig nok ikke sagt, at vi altid skulle være lige saa heldige som i Gaar.“

Hun pakkede sin Frøken varmt ind, og efter at hun ogsaa havde klædt sig selv varmt paa, forlod hun Huset med Dolores.

Den unge Pige havde en feberagtig Længsel efter Grevens. Blodets Vaand, som forenede dem, hvad han ikke vidste og aldrig maatte saa at vide, var stærke. Hun elskede og beundrede den gamle Adelsmand, hvis ædle Sjæl, hvis forsaaede, faste, sande og dog igjen bløde Karakter, hun havde erkjendt, trods den haarde bitre Stal, der omgav den. Det Haab, at hun ofte kunde se ham, naar hun var bleven Melon bes Hustru, havde noget beroligende ved sig. Trods hendes ædle Forsæt sleg dog Rødslen for dette Ægteskab med

hvert Minut. Hun vilde komme i Aften og forlange hendes Svar, og hun kunde ikke længere afvise ham. Men først og fremmest hun udtalte det afgjørende Ord, ønskede hun dog endnu en Gang, om ogsaa kun fra det fjærne, at se sin elskede. Han var en saa hyppig Gæst i Sankt Maur-House, hvorfor skulde han maaske ikke være der i Dag?

Den sianke Pige og den undersjættige Tjenestepige vandrede kun igjennem et Par Gader, inden de fandt en tom Drosche, som kjørte dem hen i Nærheden af deres Maal. Zindlerid brød Skumringen frem, Lygterne blev tændte, Vindstvindernes Skatte prangede i deres mest straalende Glans, og Gødgjængere ilede hurtigere afsted, fordi Marisluften blevste skarper og kjøliger.

Da de var stegne ud, nærmede Dolores sig tvøende og angstelig til Sankt Maur-House, der trak hende saa magnetisk til sig.

Hun havde trukket sin lille, runde Hat dybt ned i Panden, havde bundet sit Halsstørklæde om op Hagen og sølte sig derfor saa sikker som under en Maske. Elisebeths store, gammelbudsags Hat og lange Raabe betegnede den erbare Tjenestepige og bevarede hendes unge Herkøb for enhver paatrængende Tilnærmeelse.

De gif langsomt forbi Huset og saa til deres Stuefælle, at Gardinerne, der var trukne for, forhindrede ethvert Indblik i de glimrende oplyste Værelser. Dolores blev staaende og lod sit længselsfulde Blik svæve hen over hele Bygningen.

„Alt er oplyst,“ sagde den gamle Tjenestepige; „jeg kan se det gjennem Sprækken paa Gardinerne. Jeg gab vide, om den gamle Grev giver et Middagsfæst! — Det er dog rigtig Skade, at vi have gjort den lange Vej og nu dog ikke kunne se noget.“

„Vær stille!“ formanede Dolores angstelig, da hun hørte Skridt, der nærmede sig. „Jeg hører nogen komme, lad os gaa videre.“

Hun lagde sin Arm i Elisebeths, og snart mødte de to Gødgjængere, som var saa fordybede i en Samtale, at de ikke bemærkede de to Kvinder. Med et raff Blik havde Dolores gjenkjendt de to; det var Grev Sankt Maur og Sir Basil Nugent.

Noget vist i den unge Piges Holdning, maaske en forstrækket Bevægelse af hende, havde dog vakt den unge Mand's Opmærksomhed; thi han blev staaende i Nærheden af Trappen op til Huset og saa efter hende, til hun forsvandt i Skyggen.

„Hvad er der Nugent?“ spurgte Grevens og blev ligefædes staaende paa Trappen.

„Denne unge Dame mindede mig om Frøken Wynn,“ svarede den tiltalte sultende.

„De ser altid noget eller nogen, der minder Dem om den bortflygtede. — Og det gaar mig ligesaa,“ svarede han til, i det han spejdede ud i Mørket. „Men denne Gang har det i ethvert Tilfælde været en Fejltagelse, Nugent. Da hun frivillig har unddraget sig mit Fornymberskab, vil hun vel ikke vende tilbage til Belgrave-Square. — Kom med ind min Dreng! Maden bliver kold, hvis vi blive staaende her og grunde over Frøken Wynns Forsvinden og hendes nuværende Opholdssted.“

Han gif langsomt op ad Trappen, og Sir Basil fulgte endnu langsommere sin Vært ind i Huset.

Da Gadedøren smækkedes i, hviisfede Dolores, der forsigtig vendte tilbage mod Elisebeth:

„Har du gjenkjendt dem, Elisebeth?“

„Sikkert, Frøken Dolly. Hvem skulde ikke kunne gjenkjende den høje Lord og den smukke unge Baron, om man ogsaa saa kun havde set dem en Gang. Da jeg saa Baronet i Sankt Maur-House, tænkte jeg straks, at De og han vilde være et smukt Par.“

„Li, Elisebeth! Sig ikke det. — Her ere vi jo igjen foran Huset, kun endnu et Blik, og saa maa vi gaa. Kun endnu et sidste Blik, Elisebeth.“

Grev Sankt Maur førte ikke sin Gæst ind i Modtagelsesværelset, men ind i Dagligstuen, som laa til venstre for Indgangen foran Episfalen. Han gif hurtig op og ned; men Sir Basil traadte, drevet af en indre Uro, hen til et af de store Binduer, løstede op og saa ud i samme Djeblisk, som Dolores og Elisebeth atter kom til Synet uden for.

Det udftrømmende Lys belyste hvert enkelt Træk i det blege Ansigt og de mørke, sørgmodige Øjne.

Sir Basil gav et højt Skrig; Gardinet gled ud af hans Hænder; han sprang ud i Forsluen, rev Gadedøren op og ilede ud paa Gaden.

Men Dolores havde set, at hun var bleven gjenkjendt, var kun bleven staaende et Øjeblik som rodfæstet og var derpaa flygtet bort som et jaget Wildt, idet hun trak Elisebeth med sig. Hun bojede om det nærmeste Hjørne og holdt ikke for inde i sit raske Løb, trods den gamle Tjenestepiges Stønnen og Puslen, indtil de havde naaet Kingsbridge-Road og kunde tage en Drosche her.

Sir Basil formaaede ikke mere at opdage noget Spor af dem, da han kom ud paa Gaden, idet han ilede til den modsatte Side og faaledes gav Flygtningerne Tid til at forsvinde i den anden Retning.

Efter en længere forgjæves Søgning vendte han nedslaaet tilbage til Sankt Maur-House.

Grevens, der var traadt hen til Binduet bag ved Sir Basil og ogsaa havde gjenkjendt det ham saa kjære Ansigt, lod nu straalende af Lykke i sin Lænestol.

„Det var Frøken Wynn,“ raabte Baronet, da han igjen traadte ind til ham; „men jeg har igjen mistet hende.“

„Nugent, hun elsker mig dog,“ svarede Grevens. „Længslen har ført hende her tilbage; hun haabede paa tilfældigvis at saa mig at se. Hun elsker mig, og jeg svarer, at jeg vil og maa finde min stakkele Pige! Saa vil jeg adoptere hende, og hun skal aldrig mere forlade mig. Hvad der dog kan have drevet hende bort? Jeg maa udforske det og vil nu opbyde al min Energi for at finde hende, for at løse denne Misforstaaelse. Blis! jeg bare, om denne Flugt er Lady Victorias Værk, saa vil jeg opspjæge hendes Raade og give hende en Oplysning, som nok vilde ydmyge hende og straffe hende for hendes Ranter. Hvor nær var min lille Dolly mig, og jeg kunde ikke saa sat paa hende. Men jeg er nu overbevist om, at hun elsker mig, og dette styrker min Handekraft.“ (For.)